

РЕШЕНИЕ

№ 5182

гр. София, 02.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.07.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **4890** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Столична община, с адрес за призоваване: [населено място], [улица] чрез юрк. Д. Ц. срещу Решение № 1475/27.04.2022 г., постановено по НАХД № 20211110214463/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 316508/11.08.2017 г., издадено от Е. К. - заместник-кмет на СО, на Н. П. И., ЕГН: [ЕГН] и е прекратено административнонаказателното производство.

В касационната жалба решението е оспорено като незаконосъобразно, неправилно, постановено при съществени процесуални нарушения. Иска се неговата отмяна и потвърждаване на атакуваното наказателно постановление.

Ответникът Н. П. И. в съдебно заседание оспорва касационната жалба и моли за потвърждение на решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Ц., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от

фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е Наказателно постановление /НП/ № 316508/11.08.2017 г., издадено от Е. К. - заместник-кмет на СО, с което за извършено нарушение на чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл. 35, ал. 1 вр. чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО на Н. П. И., ЕГН: [ЕГН] на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

За да постанови оспореното решение, районният съд е установил следното:

В атакуваното НП № 316508/11.08.2017 г. е налице служебно отбелязване, че същото е влязло в сила на 15.01.2018 г. По преписката обаче липсват каквито и да е данни атакуваното НП да е било връчвано на Н. П. И.. Налице е единствено писмо от район „Н.“ – СО от 21.12.2017 г., с което на ЦГМ се връщат като невръчени множество НП, сред които и процесното НП № 316508/11.08.2017 г. Налице е и пощенска разписка за връчено известие от 27.11.2017 г. от СО за издаденото НП № 316508/11.08.2017 г., което е връчено на лицето И. М. на 11.12.2017 г. В тази връзка районният съд е приел, че атакуваното НП въобще не е било връчвано на Н. П. И.. Освен това, съдът е посочил, че липсват и данни същата да е била търсена, но да не е намерена, като същевременно да е променила адреса си и новият ѝ адрес да е неизвестен, за да може АНО да се позове на разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. В този смисъл съдът е приел, че АНО неправилно се е позовал на хипотезата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, която не е била налице.

Разглеждайки обжалваното наказателно постановление и актът, въз основа на който същото е било издадено, съдът е приел, че към момента на постановяване на решението е изтекла абсолютната давност за административнонаказателно преследване. Позовавайки се на чл. 11 от ЗАНН вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 и чл. 81, ал. 3 от НК, районният съд е посочил, че деяния, за които се предвижда административно наказание „глоба“, се погасяват с абсолютна давност четири години и половина, а в случая не е налице специалната хипотеза на 5-годишна давност, визирана в чл. 34, ал. 2 от ЗАНН. Посочил е още, че независимо от етапите на административнонаказателното производство, при изтичане на четири години и половина от датата на извършване на нарушението, като в случая този срок е изтекъл на 30.01.2022 г., административнонаказателното производство се явява незаконосъобразно и следва да бъде прекратено.

Решението на Софийския районен съд е валидно, допустимо и правилно.

Чл. 11 от ЗАНН, който препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, препраща и към института на абсолютната давност. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

Във връзка с давността ЗАНН дава конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влязъл в сила административнонаказателен акт в чл. 82 от ЗАНН и по отношение на административнонаказателното производство, в частта която се развива пред административнонаказващия орган в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН.

В разпоредбите на чл. 34, ал. 1 и 2 от ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административно наказателно производство пред административнонаказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административнонаказателното производство - спрямо нея изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79, ал. 1, т. 2 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея.

В процесния случай административнонаказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член /чл. 80, ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК/. В конкретния случай давността е три години, а абсолютната давност съобразно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК е четири години и половина от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80, ал. 3 от НК.

Настоящият състав намира, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административнонаказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност като основания за изключване на отговорността са предвидени за много по – тежки деяния, а именно престъпления, и няма логика за деяния с по-ниски степен и характер на обществена опасност – административните нарушения – да бъде изключена. В случай, че се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице, извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице, извършило престъпление.

В конкретния случай нарушението е извършено на 30.07.2017 г. и абсолютната давност съобразно дейвалите по време на извършването му разпоредби е изтекла на 30.01.2022 г. В тази връзка и с оглед на установеното от районния съд, че атакуваното НП не е връчено редовно и надлежно на касаторката, настоящият съдебен състав счита, че административнонаказателната отговорност на последната следва да се изключи, тъй като е изтекла абсолютната погасителна давност.

Ето защо правилно районният съд с решението си е отменил процесното НП и е прекратил административнонаказателното производство, поради което и неоснователни са възраженията на касатора в тази насока.

За пълнота касационната инстанция намира за нужно да посочи, че подробно изложените в касационната жалба твърдения относно материалната

законосъобразност на атакуваното НП са неотнoсими към настоящия спор, доколкото въззивният съд не е разглеждал въпросите за съответствието на НП с материалния закон поради възприемане на извода за изтекла абсолютна давност.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1, изр. 1, пр. 1 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, съдът:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1475/27.04.2022 г., постановено по НАХД № 20211110214463/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.